

LBRIS

We know
books

Tillie Cole

**o mie
de**

săruturi

Traducere din limba engleză
MĂDĂLINA BOBOC

LITERA
București

- Da, a răspuns încântată. Poppy și Rune. Și-a dus degetul la bărbie și s-a uitat în sus. Avea buzele țuguiate, de parcă se gândea profund la ceva. Sună bine, nu crezi? Poppy și Rune, cei mai buni prieteni pentru totdeauna!

Am dat din cap aprobator, convins că suna bine. Ea m-a luat de mână.

- Arată-mi dormitorul tău! Vreau să-ți povestesc despre o aventură în care putem merge împreună.

A început să mă împingă până ce am intrat în casă. Când am ajuns în dormitor, ea s-a repezit la fereastră.

- Ai camera vizavi de a mea!

Am încuviințat din cap, iar ea a început să chicotească și, venind în fugă spre mine, m-a luat de mână.

- Rune, a zis entuziasmată, putem vorbi noaptea, putem face walkie-talkie-uri din cutii de conserve și din sfoară. Putem să ne spunem secretele când toată lumea doarme și ne putem face planuri, ne putem juca și...

Ea vorbea fără încetare, dar nu mă deranja. Îmi plăceau sunetul vocii, râsetul și funda albă din părul ei.

Poate că până la urmă nu avea să fie atât de rău în Georgia, m-am gândit, dat fiind că Poppy Litchfield era cea mai bună prietenă a mea.

Așa am fost din acea zi eu și Poppy.

Poppy și Rune.

Cei mai buni prieteni pentru totdeauna.

Sau cel puțin așa credeam eu.

E amuzant cum se schimbă lucrurile.

Capitolul unu

*Onimi frânte și borcane
cu săruturile unui băiat*

Poppy

Cu nouă ani în urmă

Vârsta de opt ani

- Unde mergem, tată? l-am întrebat în timp ce mă ținea de mână cu blândețe, conducându-mă spre mașină.

Am aruncat o privire spre școală, întrebându-mă de ce mă luase de la ore devreme. Era abia pauza de prânz. Încă nu trebuia să plec.

Tata nu mi-a spus nimic pe drum, doar îmi strângea mâna. Cercetam cu privirea gardul școlii cu un gol în stomac. Îmi plăcea la școală, îmi plăcea să învăț și urma ora de istorie. Era, fără îndoială, materia mea preferată. Nu voiam să o ratez.

- Poppy! Rune, cel mai bun prieten al meu, stătea în apropierea gardului, privind cum mă îndepărtam. Se ținea strâns cu mâinile de grilajul de metal. Unde pleci? a strigat.

Eu și Rune eram colegi de bancă. Eram de nedespărțit. Era plictisitor la școală când unul din noi nu era prin preajmă.

Mi-am îndreptat privirea spre tata pentru un răspuns, dar nu s-a uitat la mine. Tăcea. Privind înapoi spre Rune, am strigat:

- Nu știi!

Rune m-a privit în timp ce mă îndreptam spre mașină. M-am urcat în spate și m-am așezat pe scaunul pentru copii, în timp ce tata îmi fixa centura de siguranță.

Am auzit clopoțelul în curtea școlii, semn că pauza de prânz se terminase. Mă uitam pe geam și îi vedeam pe toți copiii alergând înăuntru, în afară de Rune. Stătea aproape de gard și se uita la mine. A rostit tare, cu părul lung și blond legănat de vânt:

- Ești bine?

Dar tata s-a urcat în mașină și am pornit la drum înainte ca eu să răspund.

Rune a luat-o la fugă de-a lungul gardului, urmărind mașina până când a apărut doamna Davis și i-a spus să intre la oră.

Școala nu se mai zărea, iar tata mi-a spus:

- Poppy?

- Da, tată, am răspuns.

- Bunica locuiește cu noi de ceva timp, după cum bine știi.

Am dat din cap aprobator. Bunica se mutase în camera de vizavi cu puțin timp în urmă. Mama spusese că făcuse acest lucru pentru că avea nevoie de ajutor. Bunicul murise când aveam o vârstă foarte fragedă. Bunica a locuit singură ani la rând, până când s-a mutat la noi.

- Îți amintești ce ți-am spus eu și mama ta? Motivul pentru care nu mai putea locui singură?

Am tras aer în piept și am șoptit:

- Da. Pentru că avea nevoie de ajutorul nostru. Pentru că e bolnavă.

Simțeam un gol în stomac în timp ce vorbeam. Bunica îmi era cea mai bună prietenă. Sinceră să fiu, la ea și la Rune țineam cel mai mult. Bunica spunea că semăn mult cu ea.

Înainte de a se îmbolnăvi, trăisem tot felul de aventuri împreună. Îmi citea în fiecare seară despre marii exploratori ai lumii. Îmi vorbea despre istorie - despre Alexandru cel Mare, despre romani și despre samurai, subiectul meu preferat. Era și subiectul preferat al bunicii.

Știam că bunica era bolnavă, dar niciodată nu se comporta de parcă ar fi avut ceva. Zâmbea mereu, mă ținea strâns în brațe și mă făcea să râd. Spunea de fiecare dată că avea raze de lună în suflet și raze de soare în zâmbet. Adică era fericită, zicea ea.

Mă făcea și pe mine fericită.

Însă în ultimele săptămâni dormise foarte mult. Era prea obosită să facă altceva. De fapt, în multe seri îi citeam în timp ce îmi mângâia părul și îmi zâmbea. Iar acesta era un lucru bun, căci zâmbetele bunicii erau cele mai frumoase zâmbete pe care le puteam primi.

- Așa este, dovecelule, e bolnavă. De fapt, este foarte foarte bolnavă. Înțelege?

M-am încrunțat, dar am încuviințat din cap.

- Din acest motiv mergem mai devreme acasă, mi-a explicat. Te așteaptă. Vrea să te vadă. Vrea să-și vadă pușorul.

Nu înțelegeam de ce trebuia să mă ducă tata acasă mai devreme ca să o vad pe bunica, pentru că în fiecare seară, după ore, mergeam în camera ei și vorbeam în timp ce ea stătea în pat. Îi plăcea să îmi povestesc ce făcusem la școală.

A luat-o pe drumul care ducea spre casă și a parcat mașina pe strada noastră. Tata a rămas nemișcat câteva secunde, apoi s-a întors spre mine, spunându-mi:

-Știi că ai doar opt ani, dovlecelule, dar trebuie să te porți ca o fată mare și curajoasă astăzi, bine?

Am încuviințat din cap. Tata mi-a zâmbit cu tristețe:

- Așa te vreau!

A coborât din mașină și s-a îndreptat către scaunul din spate. M-a luat de mână și m-a condus spre casă. Am observat mai multe mașini decât de obicei. Tocmai deschisem gura să întreb ale cui erau, când doamna Kristiansen, mama lui Rune, a apărut lângă curtea care ne despărțea casele, ținând în mâini o farfurie adâncă cu mâncare.

- James! a strigat, iar tata s-a întors spre ea să o salute.

- Bună, Adelis! i-a răspuns.

Mama lui Rune s-a oprit în fața noastră. Azi își purta pe spate părul lung și blond. Avea aceeași culoare ca a lui Rune. Doamna Kristiansen era tare drăguță. O iubeam. Era blândă și îmi spunea că sunt fiica pe care nu a avut-o niciodată.

- Am gătit asta pentru voi. Te rog să-i transmiți lui Ivy că sunt cu gândul la voi.

Tata mi-a dat drumul la mână pentru a lua farfuria.

Doamna Kristiansen s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

- Să fii cuminte, Poppy, da?

- Da, doamnă, am răspuns, în timp ce o priveam luând-o prin iarbă către casă.

Tata a oftat, apoi mi-a făcut semn din cap să-l urmez înăuntru. Ajungând la ușa din față, i-am văzut pe unchi și mătușile mele, care stăteau pe canapele, și pe verii mei, așezați pe podea, în living, jucându-se. Mătușa mea Silvia stătea cu surorile mele, Savannah și Ida. Erau mai mici decât mine, aveau doar patru și doi ani.

Mi-au făcut cu mâna când m-au zărit, dar mătușa Silvia nu le-a dat voie să coboare din poala ei.

Nimeni nu vorbea, dar mulți își ștergeau lacrimile - mai toți plângeau.

Eram foarte confuză.

M-am rezemat de piciorul tatălui meu, strângându-l cu putere. Cineva stătea în pragul ușii de la bucătărie - mătușa mea Della - DeeDee, așa cum îi spuneam eu. Era mătușa mea preferată. Era tânără, amuzantă și mă făcea mereu să râd. Deși mama era mai în vârstă decât sora ei, semănau foarte mult. Amândouă aveau părul lung și castaniu și ochi verzi, la fel ca mine. Dar DeeDee era mai frumoasă. Voiam să arăt ca ea într-o bună zi.

- Hei, Pops, mi-a spus, dar am observat că avea ochii roșii și vocea ciudată. DeeDee s-a uitat la tata. I-a luat farfuria cu mâncare din mână, spunându-i: Vino cu Poppy, James. Aproape a sosit momentul.

Am mers după tatăl meu și m-am uitat înapoi când mi-am dat seama că DeeDee nu ne urma. Am deschis gura pentru a o striga, dar ea s-a întors brusc și a pus farfuria cu mâncare pe dulap, lăsându-și capul în mâini. Plângea foarte tare, suspinând adânc.

- Tată? am șoptit eu cu un gol în stomac.

Tata m-a cuprins cu mâna de umeri și m-a condus mai departe.

- E totul bine, dovlecelule. DeeDee simte nevoia să stea puțin singură.

Ne-am îndreptat spre camera bunicii. Înainte ca tata să deschidă ușa, a spus:

- Mama e înăuntru, dovlecelule, alături de Betty, asistentă bunicii.

M-am încruntat.

- Ce caută o asistentă aici?

Tata a deschis ușa de la camera bunicii, iar mama s-a ridicat de pe scaunul de lângă pat. Ochii îi erau roșii, iar părul, nearanjat. Mama avea mereu grijă de părul ei.

Am văzut-o pe asistentă în capătul camerei. Scria ceva într-o mapă. Mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna când am intrat. M-am uitat apoi spre pat. Bunica stătea întinsă. Am simțit un gol în stomac când am văzut un ac în brațul ei și un tub transparent care ducea către o pungă ce atârna de un cârlig de metal lângă pat.

M-am speriat brusc și am rămas încremenită. Apoi mama a venit spre mine, iar bunica s-a uitat la mine. Arăta diferit față de seara trecută. Avea pielea mai palidă, iar ochii nu mai erau la fel de strălucitori.

- Unde este pușorul meu? Vocea bunicii era calmă și ciudată, dar zâmbetul ei era plin de căldură.

M-am îndreptat în grabă spre marginea patului, zâmbindu-i.

- Iată-mă! Am venit devreme de la școală ca să te văd!

Bunica și-a ridicat degetul și m-a atins pe vârful nasului:

- Așa te vreau!

I-am răspuns cu un zâmbet larg.

- Voiam doar să treci puțin pe la mine. Mă simt mult mai bine când lumina ochilor mei stă alături de mine și îmi vorbește.

Am zâmbit iarăși. Pentru că eram lumina ochilor ei, minunea ei. Mereu mă alinta astfel. Bunica îmi spunea în secret că asta însemna că eram preferata ei. Dar mă rugase să nu spun nimănui, pentru ca verișoarele și surorile mele mai mici să nu se supere. Era secretul nostru.

Niște mâini m-au cuprins deodată de mijloc, iar tata m-a ridicat pentru a mă așeza pe pat lângă bunica. Ea m-a luat de mână. Mă ținea strâns de degete, iar tot

ce simțeam erau mâinile ei foarte reci. Bunica respira adânc și scotea un sunet ciudat, ca și cum ceva în pieptul ei ar fi trosnit.

- Bunico, ești bine? am întrebat-o, aplecându-mă spre ea și sărutând-o ușor pe obraz.

De obicei, mirosea a tutun, căci fuma prea mult. În acea zi însă acel miros nu se simțea.

Ea mi-a zâmbit.

- Sunt obosită, fetița mea. Și o să... Bunica a tras din nou aer în piept, ochii închizându-i-se brusc. Când i-a deschis din nou, s-a întors pe o parte, spunând: Și o să fiu plecată o vreme.

M-am încruntat.

- Unde pleci, bunico? Pot să vin și eu?

Mereu mergeam împreună în aventuri.

Bunica mi-a zâmbit, clătinând din cap.

- Nu, fetița mea. Nu poți să vii în locul în care merg eu. Nu încă. Dar într-o zi, peste mulți ani, mă vei revedea.

Am auzit-o pe mama suspinând în spatele meu, dar nu puteam decât să o privesc confuză pe bunica.

- Dar unde mergi, bunico? Nu înțeleg.

- Acasă, draga mea, a spus bunica. Merg *acasă*.

- Dar ești acasă! m-am opus.

- Nu, a clătinat din cap bunica, aceasta nu e adevărata noastră casă, fetița mea. Viața asta... e o aventură minunată atât timp cât avem parte de ea. O aventură în care să ne bucurăm și să iubim din tot sufletul înainte de a pleca în cea mai lungă aventură dintre toate.

Am făcut ochii mari de mirare, apoi m-am întristat. M-am întristat *foarte* tare. Buza de jos a început să-mi tremure.

- Dar suntem cele mai bune prietene, bunico! Întotdeauna mergem împreună în aventuri. Nu poți merge într-o aventură fără mine.

Au început să-mi curgă lacrimi pe obraji. Bunica și-a ridicat mâna liberă și mi le-a șters. Mâna aceea era la fel de rece precum cea pe care o țineam strâns.

- Întotdeauna mergem împreună în aventuri, fetița mea, dar nu de data aceasta.

- Nu ți-e frică să mergi singură? am întrebat-o.

Bunica a oftat.

- Nu, fetița mea, nu am motive să-mi fie frică. Nu sunt deloc speriată.

- Dar nu vreau să pleci, am stăruit eu.

Începea să mă doară gâtul. Bunica își ținea în continuare mâna pe obrazul meu.

- Ne vedem în visele tale. Nu ne despărțim.

Clipeam neîncetat.

- Așa cum îl vezi pe bunicul? Mereu spui că te vizitează în vis. Îți vorbește și îți sărută mâna.

- Exact, a zis.

Mi-am șters lacrimile. Bunica mi-a strâns mâna, uitându-se spre mama, în spatele meu. Și-a întors privirea din nou spre mine, spunând:

- Am o nouă aventură pentru tine cât timp voi lipsi.

Am încrămenit.

- Chiar așa?

În spatele meu s-a auzit sunetul unui obiect din sticlă așezat pe masă. Am vrut să mă uit, dar, înainte să pot face acest lucru, bunica m-a întrebat:

- Poppy, despre ce amintire spun eu mereu că era cea mai de preț pentru mine? Acel ceva care mă făcea mereu să zâmbesc?

- Săruturile bunicului. Săruturile lui dulci. Amintirile tuturor săruturilor pe care le-ai primit vreodată de la el. Mi-ai spus că sunt cea mai de preț amintire pe care o ai. Nu bani sau alte lucruri, ci săruturile de la bunicul - pentru că erau speciale și te făceau să zâmbesti, să te simți iubită, pentru că era sufletul tău pereche. Pentru totdeauna.

- Așa e, fetița mea, a răspuns. Așadar, legat de aventura ta...

Bunica s-a uitat din nou la mama. De data aceasta, când am întors capul, am văzut-o ținând un borcan cu capac, plin ochi cu o mulțime de inimioare roz de hârtie.

- Uau! Ce e asta? am întrebat încântată.

Mama mi l-a pus în mâini, iar bunica i-a desfăcut capacul.

- Sunt o mie de săruturi de la un băiat. Sau cel puțin atâtea vor fi când le vei aduna pe toate.

Am făcut ochii mari, încercând să număr toate inimile. Dar n-am reușit. O mie însemna prea mult!

- Poppy, a spus bunica, în timp ce îmi ridicam privirea pentru a vedea strălucirea ochilor ei verzi. Aceasta e aventura ta. Astfel vreau să-ți amintești de mine cât timp voi fi plecată.

Mi-am coborât din nou privirea spre borcan.

- Dar nu înțeleg.

Bunica a întins mâna spre noptieră pentru a lua un pix. Mi l-a dat, spunând:

- Sunt bolnavă de ceva vreme, fetița mea, dar amintirile care mă fac să mă simt mai bine sunt acelea în care bunicul tău mă săruta. Nu e vorba de săruturi obișnuite, ci de săruturi speciale, acelea care îmi făceau inima să-mi sară din piept. Acelea de care bunicul voia să fie sigur că nu le voi uita vreodată. Săruturile în ploaie, săruturile la apus de soare, sărutul de la absolvirea noastră - cele

pe care mi le-a dat când mă ținea în brațe și îmi șoptea la ureche că sunt cea mai frumoasă fată din sală.

O tot ascultam copleșită de emoții. Bunica a arătat cu degetul spre inimile din borcan.

– În acest borcan vei păstra săruturile tale, Poppy. Toate sărutările care îți fac inima să sară din piept, cele mai speciale, cele de care vrei să-ți amintești când vei fi bătrână și căruntă ca mine. Cele care te vor face să zâmbești când îți vor veni în minte. A continuat, atingând ușor pixul. Când îți vei găsi sufletul-pereche, de fiecare dată când primești un sărut foarte special de la el, scoate o inimă din borcan! Notează locul în care te afli. Apoi, când vei fi și tu bunică, nepoțelul tău, pușorul tău, va putea afla despre toate astea, la fel cum ți-am povestit eu ție. Vei avea un borcan prețios plin cu săruturile speciale care ți-au făcut inima să sară din piept.

M-am uitat lung spre borcan, expirând adânc.

– O mie înseamnă foarte mult. Foarte multe săruturi, bunico!

Bunica a râs.

– Nu sunt atât de multe pe cât crezi tu, fetița mea. Mai ales dacă îți găsești sufletul-pereche. Ai o viață înainte.

Chipul bunicii trăda neliniște, părând crispat de durere.

– Bunico! am strigat-o, brusc înspăimântată.

Mi-a strâns mâna într-a ei. Bunica a deschis ochii, o lacrimă căzându-i pe obrazul palid.

– Bunico? i-am spus mai încet.

– Sunt obosită, fetița mea. Sunt obosită și a sosit vremea să plec. Voiam doar să te mai văd pentru ultima dată și să-ți ofer acest borcan. Să-ți dau un sărut ca să-mi amintesc de tine în fiecare zi în Ceruri, până ce te voi revedea.

Buza de jos a început din nou să-mi tremure. Bunica a clătinat din cap.

– Nu plânge, fetița mea! Acesta nu e sfârșitul. E doar o mică pauză în viețile noastre. O să te veghez în fiecare zi. Locul meu va fi în inima ta. Locul meu va fi în grădina cu cireși pe care o îndrăgim atât de mult, în bătaia soarelui și a vântului.

Ochii bunicii s-au înfiorat, iar eu am simțit pe umeri mâinile mamei.

– Poppy, dă-i un sărut bunicii. E obosită. Trebuie să se odihnească.

Am tras aer adânc în piept, m-am aplecat spre bunica și am sărutat-o pe obraz.

– Te iubesc, bunico! i-am șoptit.

Bunica mi-a mângâiat părul.

– Și eu te iubesc, fetița mea! Ești lumina ochilor mei. Să nu uiți niciodată că te-am iubit foarte mult, atât cât și-ar putea iubi vreodată o bunică nepoțica.

O țineam de mână și nu voiam să-i dau drumul, dar tata m-a ridicat din pat, mâinile noastre separându-se brusc. Am apucat foarte strâns borcanul, iar lacrimile îmi cădeau pe podea. Tata m-a lăsat jos și, în timp ce mă pregăteam să plec, bunica m-a strigat:

– Poppy!

Am privit înapoi, iar bunica zâmbea.

– Nu uita, raze de lună în suflet și raze de soare în zâmbet...

– O să țin minte mereu, i-am spus, deși nu eram fericită.

Mă simțeam foarte tristă. O auzeam pe mama plângând în spatele meu. DeeDee a trecut pe lângă noi pe coridor. M-a strâns de umeri. Și ea era tristă.

Nu voiam să fiu acolo. Nu voiam să mai fiu în casa aceea. M-am întors și mi-am ridicat privirea spre tata:

- Tată, pot să merg în grădina cu cireși?

Tata a oftat.

- Da, micuțo. Voi veni mai târziu după tine să mă asigur că ești bine. Ai grijă!

Am văzut cum și-a scos telefonul și a sunat pe cineva. I-a spus să aibă grijă de mine cât timp eram în grădină, dar am fugit înainte să aflu despre cine era vorba. M-am îndreptat către ușa din față, strângând la piept borcanul meu cu o mie de săruturi. Am părăsit casa în fugă și apoi veranda. Am tot fugit, fără să mă opresc.

Îmi curgeau lacrimi pe obraji, când am auzit pe cineva strigându-mă:

- Poppy! Poppy, așteaptă!

Mi-am aruncat privirea înapoi și am văzut că Rune se uita la mine. Era pe veranda casei lui, dar a început de îndată să vină spre mine prin iarbă. Însă nu m-am oprit, nici măcar pentru Rune. Trebuia să ajung la cireși. Era locul preferat al bunicii. Voiam să fiu în locul ei preferat. Pentru că eram tristă că pleca. Pleca în Ceruri.

Adevărata ei casă.

- Poppy, așteaptă! Încetinește! striga Rune, în timp ce coteam spre grădina din parc.

Am alergat spre intrare - cireșii în plină floare formau un tunel deasupra capului meu. Iarba de sub picioarele mele era verde, iar cerul de deasupra era albastru. Petale de un roz și alb strălucitor îmbrăcau copacii. La urmă, în capătul cel mai îndepărtat al grădinii, se afla cel mai înalt copac dintre toți. Ramurile îi atârnavă până aproape de sol. Trunchiul era cel mai gros din toată grădina.

Era preferatul meu și al lui Rune.

Era și preferatul bunicii.

Rămăsesem fără aer. Când am ajuns sub copacul preferat al bunicii, m-am aruncat la pământ, strângând

cu putere borcanul, în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraji. L-am auzit pe Rune oprindu-se lângă mine, dar nu mi-am ridicat privirea.

- *Poppymin?* a zis Rune.

Așa îmi spunea el. Înseamnă „Poppy a mea” în norvegiană. Iubeam să-l aud vorbindu-mi în norvegiană.

- *Poppymin*, nu plânge, mi-a șoptit.

Dar nu mă puteam abține. Nu voiam ca bunica să mă părăsească, deși știam că așa trebuia să se întâmple. Știam că, atunci când aveam să mă întorc acasă, bunica nu avea să fie acolo: nici acum, nici altă dată.

Rune s-a ghemuit lângă mine, deschizându-și brațele pentru a mă îmbrățișa. M-am cuibărit la pieptul lui și am plâns. Iubeam îmbrățișările lui Rune, mereu mă strângea puternic în brațe.

- E vorba de bunica, Rune, e bolnavă și pleacă.

- Știu, mi-a spus mama când m-am întors de la școală.

Stăteam rezemată de pieptul lui și clătinam din cap. În clipa în care m-am oprit din plâns, m-am ridicat și mi-am șters obraji. M-am uitat spre Rune, care mă privea. Am schițat un zâmbet. În clipa aceea mi-a luat mâna, ducând-o la piept.

- Îmi pare rău că suferi, mi-a spus Rune, strângându-mi mâna. Tricoul i se încălzise de la soare. Nu vreau să te mai văd niciodată tristă. Tu ești *Poppymin* - mereu zâmbitoare. Tu ești mereu fericită.

M-am tânguit și mi-am sprijinit capul de umărul lui.

- Știu. Dar bunica e cea mai bună prietenă a mea, Rune, și o voi pierde.

Rune a tăcut, dar apoi a spus:

- Și eu sunt cel mai bun prieten al tău. Și nu plec nicăieri. Promit! Voi rămâne aici pentru totdeauna.

Dintr-odată, pieptul nu mă mai durea la fel de rău ca înainte. Am dat din cap aprobator.

- Poppy și Rune pentru totdeauna, am spus.

- Pentru totdeauna, a repetat el. Am rămas tăcuți câteva clipe, până ce Rune a rupt tăcerea: La ce îți folosește borcanul? Ce e înăuntru?

Am întins mâna, am luat borcanul și l-am ridicat în aer.

- Bunica m-a îndemnat să pornesc într-o nouă aventură. O aventură care va dura toată viața mea.

Rune s-a încruntat, părul lung și blond căzându-i pe ochi. L-am dat într-o parte, iar el mi-a zâmbit din colțul gurii, așa cum făcea de obicei. Toate fetele de la școală și-ar fi dorit să le zâmbească așa - chiar ele mi-au spus. Dar el îmi zâmbea doar mie. Le-am spus că nici una dintre ele nu l-ar fi putut avea, căci era prietenul meu cel mai bun și nu voiam să-l împart cu nimeni.

Rune a dat din mâini, privind borcanul.

- Nu înțeleg.

- Îți amintești care sunt amintirile cele mai de preț ale bunicii? Ți-am mai spus.

Rune se gândea serios la asta, când deodată a spus:

- Săruturile bunicului tău?

Am încuviințat din cap și am rupt o petală de cireș de un roz pal din ramura ce atârna alături. M-am uitat lung la petală. Erau petalele preferate ale bunicii. Îi plăceau pentru că treceau repede. Mi-a spus că lucrurile cele mai frumoase și mai importante nu durează prea mult. Spunea că floarea de cireș era prea frumoasă ca să țină tot anul. Faptul că avea o viață scurtă o făcea specială. La fel ca un samurai - de o frumusețe deosebită, însă cu o moarte rapidă. Nu eram încă foarte sigură de înțelesul acestor lucruri, dar ea îmi spusese că aveam să înțeleg pe măsură ce voi crește.

Totuși, cred că avea dreptate. Deoarece bunica nu era prea în vârstă și pleca de tânără - cel puțin așa spusese tata. Poate de aceea îi plăceau atât de mult florile de cireș. Pentru că ea era exact la fel.

- *Poppymin?*

Mi-am ridicat privirea când am auzit vocea lui Rune.

- Am dreptate? Săruturile bunicului tău erau amintirea cea mai de preț a bunicii tale?

- Da, i-am răspuns, lăsând petala să cadă, *toate* săruturile de care a avut parte și care i-au făcut inima să-i sară din piept. Bunica spunea că săruturile lui erau cel mai frumos lucru din lume. Pentru că arătau cât de mult ținea la ea și câtă grijă îi purta. Și o iubea pentru ceea ce era ea cu adevărat.

Rune se uita la borcan, pufnind.

- Tot nu înțeleg, *Poppymin*.

Am început să râd văzând cum se strâmba și își țuguia buzele. Avea buze frumoase - erau groase, cu un arc al lui Cupidon perfect. Am deschis borcanul și am scos o inimă de hârtie roz cu alb. Am ridicat-o în aer în timp ce eu și Rune stăteam față în față.

- Acesta e un sărut gol, am spus eu, arătând cu degetul spre borcan. Bunica mi-a spus să strâng o mie de-a lungul vieții. Am pus inima înapoi în borcan și l-am luat de mână: O nouă aventură, Rune. Să strâng o mie de săruturi de la sufletul meu pereche înainte de a mă stinge.

- Eu... cum... Poppy?! Sunt derutat! a spus el, dar i-am simțit furia din voce. Rune devenea destul de supărăcios când voia.

Mi-am scos pixul din buzunar.

- Când băiatul pe care îl iubesc mă va săruta, iar sărutul va părea atât de special încât inima îmi va sări din piept - este vorba *doar* despre săruturile *foarte* speciale - ,